

Omule nemulțumitor, care-L înjurai pe Dumnezeu, te temi să mănânci și să bei, ca să nu te otrăvești și să nu mori după profeția Apocalipsei (vezi 8, 10-11). Va veni însă ziua în care pentru un pahar cu apă curată vei da o liră și nu-l vei găsi, ne va pedepsi, pentru că toți au plecat de lângă El, preoți, episcopi, patriarhi, mici, mari, de dreapta, de stânga, negri, albi, roșii, verzi, toți fără excepție.

Ce să facem? Să deznădăjduim? Nu! Să avem nădejdea samarinencii, care era atât de păcătoasă. Aceasta este credința noastră! Îl ia pe corb și-l face porumbel. Ia o desfrânată și o face apostol. Ia un tâlhar și-l face sfânt. Mare este puterea pocăinței! De aceea, nu ne va judeca Dumnezeu pentru că am păcătuit, ci ne va judeca, pentru că nu ne-am pocăit.

Domnul ne cheamă la pocăință pe toți. Preoți, Episcopi, Patriarhi, mici și mari, de dreapta și de stânga. Așteaptă să ne întoarcem la El, deoarece se apropie sfârșitul lumii.

Să ne rugăm, să postim, să alegăm la Biserică, ca să ne miluiască Dumnezeu. Acestea am avut să vi le spun dragostei voastre.

(Mitropolitul Augustin de Florina, Predici)

Sfinții Împărați, întocmai cu apostolii, Constantin și mama sa, Elena

Constantin astăzi, cu maica sa Elena, Crucea au arătat lemnul cel preacinstit, care este rușinea iudeilor și arma credincioșilor asupra celui potrivnic; că pentru noi s-a arătat semn mare și în războaie înfricoșător .

(Condacul al 3-lea)

Chivot cu fragmente din moaștele Sfinților Împărați Constantin și Elena se află în Catedrala Patriarhală din București.

Cântare de laudă la Sf. Constantin cel Mare

*Stălcuitoarea Cruce lui Constantin i se arată;
Constantin o vede și slăvește pe Dumnezeu.
Un semn era ea de la Fiul lui Dumnezeu;
Nimic decât el nu este mai frumos:
El este semnul suferințelor și tulburării din viață,
Dar și semnul biruinței finale.
Prin acest semn lucrător de minuni
Constantin a pornit și-a învins pretutindeni.
În inima Romei păgâne ce Crucea prigonea,
Constantin a înălțat a Domnului Cruce,
Stindard slăvit.
Semnul ce trei veacuri sfărmat la pământ și
necinstit fusese,
A devenit acum al Romei stindard sfânt!
Sculpat fusese el timp de trei sute de ani;
Pământul se săturase de sânge de mucenic.
Dar trușii regi și siniștrii împărați
Căzut-au la pământ, unul câte unul,
Precum trestii uscate.
Sfânta Cruce însă, cea odinioară sculpată
Rămas-a dreaptă, încununată cu slavă,
Tainic și măreț strălucind în lume.
A ei putere Marele Constantin recunoscut-a,
Și a înălțat-o încă și mai sus.
De aceea sfântul său nume
În calendare este trecut și cinstit.
(Sf.Nicolae Velimirovici, Proloagele de la Ohrida)*